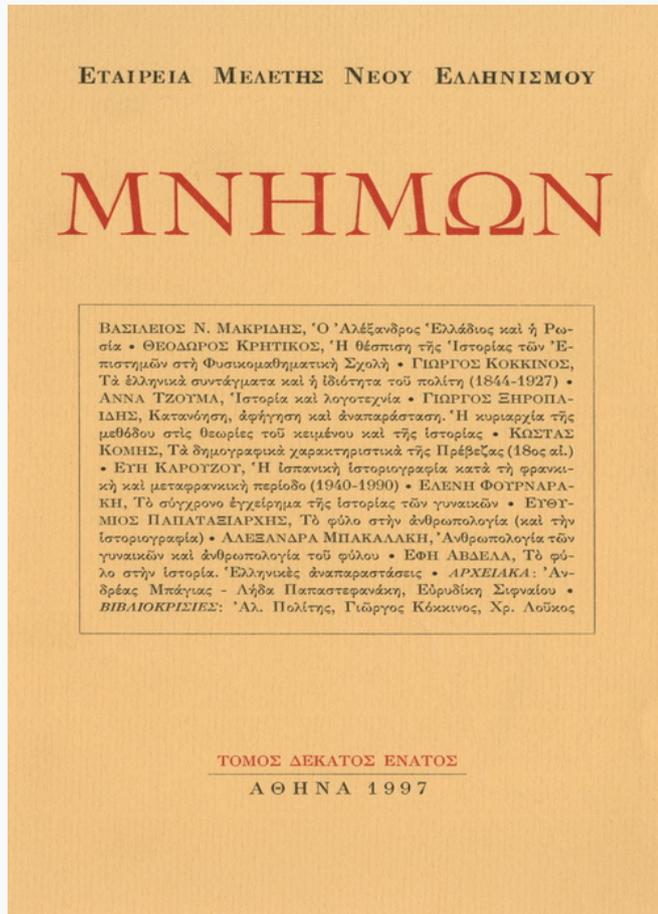

Μνήμων

Τόμ. 19 (1997)

Κ. Π. Κωστής, Στον καιρό της πανώλης. Εικόνες από τις κοινωνίες της ελληνικής χερσονήσου, 14ος-19ος αιώνας

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΟΥΚΟΣ

doi: [10.12681/mnimon.388](https://doi.org/10.12681/mnimon.388)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΛΟΥΚΟΣ Χ. (1997). Κ. Π. Κωστής, Στον καιρό της πανώλης. Εικόνες από τις κοινωνίες της ελληνικής χερσονήσου, 14ος-19ος αιώνας. *Μνήμων*, 19, 262–264. <https://doi.org/10.12681/mnimon.388>

γραφέα να αγνοεί τον εθνικισμό της ελληνικής διασποράς, όπως αυτός εκφράστηκε παραδείγματος χάριν μετά την Επανάσταση των Νεοτούρκων από στρώματα της ελληνορθόδοξης κοινότητας της Κωνσταντινούπολης και των πόλεων των μικρασιατικών παραλίων και κυρίως από συντεταγμένες ομάδες της λαϊκής και εκκλησιαστικής διανόησης, καθώς και από τμήματα της επιχειρηματικής αστικής τάξης; Αν όμως ο ελληνικός εθνικισμός συνδυάζει, όπως τουλάχιστον πιστεύουμε, ετερόκλητα γνωρίσματα συγκροτώντας δύο διακριτές, αλλά και αλληλοεπικαλυπτόμενες και αλληλοδιεισδύουσες ιδεολογικές παραδόσεις με βάση το εκάστοτε πλαίσιο αναφοράς

του, αυτήν του πολιτικού και αυτήν του βιολογικο-πολιτισμικού έθνους, χωρίς ταυτόχρονα να αποτελεί διακεκριμένη περίπτωση ή εξαίρεση από έναν καθολικά ισχύοντα και διστορικά παρόντα κανόνα, τότε εύλογα καταδεικνύεται το επισφαλές μιας τέτοιας απόπειρας κατηγοριοποίησης. Μιας κατηγοριοποίησης που εξαντλείται στην εργαλειολογική και στενά ταξινόμηση σκοπιμότητά της και αναίρει την ιστορική συνάφεια των ιδεολογικών κατασκευών στο όνομα μιας δομικής προσέγγισης του πεδίου του εθνικιστικού λόγου, η οποία εμφορείται αποκλειστικά σχεδόν από τη λογική και τη μεθοδολογία της πολιτικής επιστήμης.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Κ. Π. Κοστής, *Στόν καιρό της πανώλης. Εικόνες από τις κοινωνίες της ελληνικής χερσονήσου, 14ος-19ος αιώνας,* Πανεπιστημιακές εκδόσεις Κρήτης, 'Ηράκλειο 1995, 463 σ.

‘Η όλη μελέτη διαρθρώνεται σε 19 κεφάλαια. Στα πρώτα από αυτά, ο συγγραφέας αναλύει τη μέθοδό του, τα προβλήματα των πηγών και τον τρόπο με τον οποίο το εξεταζόμενο θέμα αντιμετωπίστηκε από τους έρευνητές. ‘Επισημαίνεται κυρίως ότι μέχρι την «παστερειανή επανάσταση» κυριάρχησε η ιπποκρατική αντίληψη για την ασθένεια, με τις μεταλλαγές που έφερε και σε αυτήν το πέραςμα από την όρθολογική έρμηνεία της αρχαιότητας στην ήθικ-υπερβατική εξήγηση του Χριστιανισμού. Τονίζονται οι κίνδυνοι από μια έρμηνευτική προσέγγιση που δεν έχει συνειδητοποιήσει ότι η σύγχρονη εικόνα για την ασθένεια διαφέρει ουσιαστικά από την παραδοσιακή. ‘Επομένως, για την κατανόηση των επιδημιών του παρελθόντος, επιβάλλεται η χρησιμοποίηση της όπτικής των κοινωνιών, όπου έγγραφονται οι επιδημίες αυτές.

Στα επόμενα κεφάλαια θίγονται θέματα όπως:

— Χαρακτηριστικά της πανώλης, τρόπος μετάδοσής της, συμπτώματα.

— ‘Ο μεγάλος αριθμός των θυμάτων και τα προβλήματα εκτίμησης των συνολικών ανθρώπινων απωλειών.

— Αίτια της νόσου (θεωρία του μιάσματος ή της μετάδοσης).

— ‘Ηλικίες, φύλο και κοινωνικές κατηγορίες που πλήττονται περισσότερο.

— Πώς αντιδρούν στην επιδημία οι πληττόμενες κοινωνίες (αν αναζητούν αποδιοπομπαίο τράγο για τα δεινά τους, στάση απέναντι στο θάνατο κλπ.).

— Δημογραφικές, κοινωνικές και οικονομικές συνέπειες της επιδημίας (πληθυσμιακά κενά, άποδιοργάνωση οικονομίας, αναδιανομές του πλούτου κ.ά.).

— “Αν φεύγουν, εμπρός στην επιδημία, οι πληθυσμοί, ή μένουν και την αντιμετωπίζουν μοιρολατρικά.

— Ποιός ο υγειονομικός εξοπλισμός για την αντιμετώπιση της νόσου (λοιμοκαθαρτήρια, νομοθεσία κλπ.).

Τα θέματα αυτά, και άλλα πολλά, αντιμετωπίζονται με εύριτατη χρήση των σχετικών πηγών και ουσιαστική γνώση της

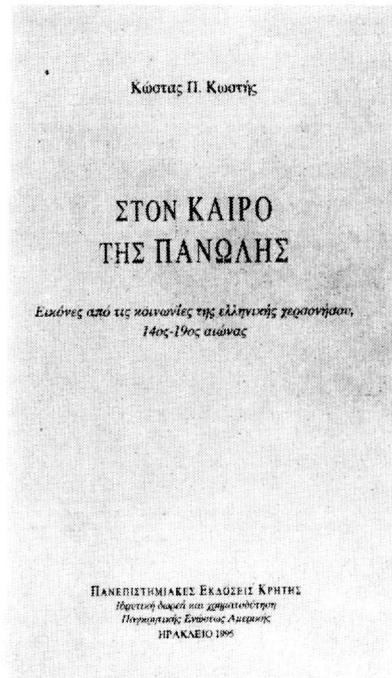
υπάρχουσες βιβλιογραφίας. Από τις πολυπληθείς μαρτυρίες, χρησιμοποιούνται συστηματικά όσες διακρίνονται για την ποσική τους πληροφόρηση: καλύπτουν πολλές παραμέτρους του υπό διαπραγμάτευση αντικειμένου. Έτσι, οι Ιατροί Α. Γεωργιάδης-Λευκίας και Γ. Κ. Ήπιτης θά αναφερθούν σχεδόν σε όλα τα κεφάλαια, έπειδή στά σχετικά με την πανούκλα πονήματά τους επιχειρούν, με τις γνώσεις της εποχής τους, έρμηνεία πολλών από τα προβλήματα που έθεσε στους Ιατρικούς κύκλους και την τότε κοινωνία ή επιδημία.

Τό έργο καλύπτει, σύμφωνα με τόν τίτλο του, μιá μεγάλη χρονική περίοδο: 140-190 αιώνα. Άρκετάς φορές οι αναφορές πηγáινουν ως τόν Ίουστιανιάνο, και παλαιότερα. Τό ευρύ αυτό χρονικό άνάπτυγμα καθιστά αναγκαία την παράλληλη παρουσίαση μαρτυριών που έγγράφονται σε τελείως διαφορετικούς χρόνους και χώρους. Για παράδειγμα, στη διαπραγμάτευση ενός κεφαλαίου χρησιμοποιούνται πληροφορίες που αναφέρονται:

Κωνσταντινούπολη	1347
Χάνδακα	16ος αί.
Σέρρες	1641-2
Άθήνα	1789
Κεφαλονιά	1816
Αίγινα	1827-8
Πόρο	1837

Τό πρόβλημα που τίθεται είναι άν μπορούν να χρησιμοποιηθούν συγκριτικά φαινόμενα (της επιδημίας εδώ) που έχουν παραχθεί σε διαφορετικούς ιστορικούς χρόνους και σε διαφορετικό κοινωνικό πλαίσιο. Ο συγγραφέας φαίνεται να μήν άγνοεί τό ζήτημα όταν γράφει «ό λοιμός τών Μουσουλμάνων είναι κάτι πολύ διαφορετικό άπό τό λοιμό τών Χριστιανών, έστω και εάν τά κλινικά συμπτώματά του είναι τά ίδια». Άφού ή παράλληλη αυτή παρουσίαση θεωρήθηκε αναγκαία, θά ήταν προτιμότερο να είχαν επισημανθεί εκτενέστερα και άπό την άρχή, όλα τά μεθοδολογικά προβλήματα που αυτή συνεπάγεται, ώστε να αποφευχθούν τυχόν άντιρρήσεις ή παρανοή-

σεις. Ίδιαίτερα, μάλιστα που με την έλλειψη εύρετηρίων δέν είναι εύκολη ή άναζήτηση και ή συσχέτιση τών φαινομένων στο χρόνο και τό χώρο, καθώς και ή θεματική τους έμαδοποίηση. Την μή παρουσία τών εργαλείων αυτών για την άναζήτηση πολλαπλών πληροφοριών σε ένα βιβλίο πυκνογραμμένων 400 και άνω σελίδων, θά αισθανθεί έντονα όποιος θελήσει να τό χρησιμοποιήσει μετά την πρώτη άνάγνωση. Θά άναγκασθεί να κάνει τό δικό του εύρετήριο.

Η μεγάλη συμβολή της μελέτης, για την ελληνική τουλάχιστον βιβλιογραφία, έγκειται στις προτάσεις που διατυπώνονται για μιá νέα άνάγνωση της επιδημίας. Έχοντας ό συγγραφέας άφομοιώσει δημιουργικά τά σχετικά με τις επιδημίες πρόσφατα πορίσματα Ιατρών και Ιστορικών, μäs κατευθύνει σε μιá ιστοριογραφική περιπλάνηση, όπου πρωταγωνιστής δέν είναι μόνον ό άνθρωπος, αλλά και τά τρωκτικά και οι ψύλλοι. Αυτά παράγουν τή νόσο, άπό τήν άντοχή αυτών στο κρύο ή τή ζέστη

ή τὸ βράκιλλο τῆς πανούκλας ἐξαρτᾶται, σὲ μεγάλο βαθμὸ, ἢ δυναμικότητα τῆς ἐπιδημίας, ὁ ρυθμὸς διάδοσής της, ἢ ἀναπαραγωγή της, τὰ καταστροφικὰ της ἀποτελέσματα. Ξεφεύγοντας, ἔτσι, ἡ μελέτη ἀπὸ τὶς ὡς τώρα ἀποκλειστικὰ ἀνθρωποκεντρικὲς ἐρμηνεῖες, ἀνοίγει νέα πεδία γιὰ τὴ διερεύνηση τῶν ἐπιδημιῶν τοῦ παρελθόντος.

Σὲ παράρτημα δίνεται μιὰ ἀναλυτικὴ, τεκμηριωμένη καὶ πολὺ χρήσιμη χρονολογία τῆς πανώλης στὴν ἐλληνικὴ χερσόνησο (14ος-19ος αἰ.). Δημιουργεῖται, ἔτσι, ἓνα corpus μαρτυριῶν ποὺ ἀποτελεῖ πλέον τὴ βάση γιὰ ὁποιαδήποτε μελέτη αὐτῆς τῆς νόσου καί, συγχρόνως, ἐπιτρέπει τὸν ἐμ-

Πανεπιστήμιο Κρήτης

πλουτισμὸ της μὲ τὸν ἐντοπισμὸ, ἐνδεχομένως, νέων σχετικῶν δεδομένων.

Ἡ μελέτη καλύπτει οὐσιαστικὸ κενὸ στὴ νεοελληνικὴ ἱστοριογραφία καὶ θὰ προκαλέσει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὶς κοινωνικὲς ἐπιστῆμες γενικότερα. Ἐπὶ πλέον, λόγω τοῦ ἐξεταζόμενου θέματος, θὰ εὐαισθητοποιήσει καὶ πολλοὺς ἄλλους ἀναγνώστες, εἰδικούς καὶ μὴ. Τὸ AIDS, μὲ τὰ κοινωνικὰ προβλήματα ποὺ προκαλεῖ, ἔχει κάνει ἐπικαίριες τὶς ἐπιδημίες τοῦ παρελθόντος: ἀναζητοῦνται σ' αὐτές, συμπεριφορὲς καὶ νοοτροπίες ποὺ θὰ βοηθήσουν, ἐνδεχομένως, στὴν κατανόηση τῶν προβλημάτων ποὺ ὀδυνηρὰ θέτει τὸ παρόν.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΟΥΚΟΣ

Πέπη Γαβαλά - Ἑλένη Γαρέζου, Τὰ γλυπτὰ μνημεῖα τοῦ κοιμητηρίου Ἁγίου Γεωργίου. Ἐρμούπολη Σύρου (19ος-20ὸς αἰώνας), ἔκδ. Ὑπουργεῖο Αἰγιατοῦ - Δήμος Ἐρμούπολης, Γνώση, Ἀθήνα 1994, 789 σ.

Ἡ ἱστορικότητα τοῦ θανάτου ἔχει τὶς τελευταῖες δεκαετίες ἀπασχολήσει συστηματικὰ τὴν ἔρευνα. Πιὸ γνωστὲς εἶναι οἱ προσεγγίσεις τοῦ Philippe Ariès καὶ τοῦ Michelle Vovelle. Ἡ πρώτη ταξινομήθηκε ὡς ποιοτικὴ, γιὰτὴ στηρίχθηκε κυρίως σὲ φιλολογικὲς μαρτυρίες· ἡ δευτέρη ὡς ποσοτικὴ, ἐπειδὴ βασίστηκε σὲ πηγὲς ποὺ ἀποτελοῦν σειρά, ὅπως οἱ διαθήκες. Ὡστόσο, ὁ διαχωρισμὸς αὐτὸς φαίνεται ἀθάνατος, ἀφοῦ κάλλιστα μπορεῖ νὰ συνυπάρξουν καὶ οἱ δύο μέθοδοι σ' ἓνα ἱστοριογραφικὸ κείμενο.

Ὁ ἐρευνητικὸς ὀρίζοντας διευρύνθηκε ἀκόμη περισσότερο ὅταν ἀπὸ τὶς γραπτὲς μαρτυρίες ἢ προσοχὴ τῶν μελετητῶν στράφηκε καὶ στὰ ταφικὰ μνημεῖα. Τὰ νεκροταφεῖα ἔχουν καὶ αὐτὰ τὴ δική τους ἱστορία. Παρακολουθοῦν, κυρίως στὴ μέση καὶ μακρὰ διάρκεια, τὶς ἀλλαγὲς τῶν κοινωνικῶν μέσων στὶς ὁποῖες ἐγγράφονται. Ἐπομένως, ἀποτελοῦν μάρτυρες γιὰ τὰ ὅσα συμβαίνουν σ' αὐτές.

Ἡ καταγραφή τῶν ταφικῶν μνημείων ἀποτελεῖ οὐσιαστικὴ προϋπόθεση γιὰ νὰ ἐπιχειρηθοῦν ὑποθέσεις μεγαλύτερης ἐμβέλειας γιὰ τὶς θρησκευτικὲς συμπεριφορὲς ποὺ συνδέονται μὲ τὸν θάνατο. Ἀπ' ὅσο γνωρίζω, διαθέτουμε, γιὰ τὸ ἐλληνικὸ κράτος, δύο μόνον τέτοιες ἀναλυτικὲς καταγραφές: τοῦ Α' Νεκροταφείου Ἀθηνῶν, ποὺ ἐκδόθηκε τὸ 1972¹, καὶ τοῦ Νεκροταφείου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὴν Ἐρμούπολη, ἢ ὅποια ἐδῶ παρουσιάζεται.

Οἱ κυρίες Π. Γαβαλά καὶ Ε. Γαρέζου πραγματοποιήσαν ἄλλο περιγράφοντας ἀναλυτικὰ 530 ταφικὰ μνημεῖα ποικίλων τύπων (μαυσωλεῖα, ἐπιτύμβιες στήλες, λάρνακες κλπ.), ποὺ μνημονεοῦν θανάτους ἀπὸ τὸ 1823-1984. Ἀφοροῦν κυρίως στὶς ἀνώτερες καὶ μεσαῖες κοινωνικὲς ὁμάδες.

1. Ε. Ἀγγελομάτη-Τσουγκαράκη καὶ Δ. Τσουκλίδου-Πέννα, *Μνημῶν Α' Νεκροταφείου Ἀθηνῶν, Α' Ζώνη, Ἰον Τιμῆμα*, ἔκδ. Δήμου Ἀθηναίων, Ἀθήνα 1972.